

DEVİRİMCİ İSCİ

ÖZEL SAYI NİSAN '84

AÇLIK GREVİNİN GELİŞİMİ

24 Şubat 1984 tarihinde Ankara/Mamak cezaevinde başlayan açlık grevine faşistler dışındaki 1500'e yakın tutuklu katıldı. Bu sayı daha sonra 510'a düştü ve 27 Mart tarihinden bu yana ölüm orucu biçimine dönüşerek devam ediyor.

27 Mart'tan bu yana tutuklular her gün 10'ar kişilik gruplar halinde ölüm orucuna başlıyorlar. Kendilerine verilen şekerli suyu ve serumu kabul etmiyorlar. Şu anda, ölüm orucuna yatmış bulunanların sayısı 150'nin üzerinde.

27 Mart'tan bu yana gelişmeler şöyle:

● Bir ay ertelendikten sonra yeniden başlayan D.Yol davasında konuşan Oğuzhan Müftüoğlu "biz yaşamayı çok seven insanlarız. Yaşamak istiyoruz, fakat öyle bir duruma getirildik ki, yaşamaktan bezdik. Böyle yaşamaktansa yaşamamak daha iyi. Bize güvence verilmediği sürece direnişimizi sürdüreceğiz" dedi. Daha sonra Avukat Emin Değer cezaevlerindeki basımları anlatan bir dilekçeyi mahkemeye verdi.

27 MART:

● Oğuzhan Müftüoğlu, Bülent Forta, Tayfun Mater,

T.Yalçın Bürkez, Erdoğan Genç, Nihat Fırat, Bünyamin İnan, Mustafa Kaçaroğlu ölüm orucuna başladıklarını açıkladılar.

● Aynı gün Erdoğan Genç, Hacı Bademli, Halil Genç, İbrahim Şalap, Yusuf Işık'ın hastaneye kaldırıldıkları, ölüm orucuna başlayan Erdoğan Genç'in kendisine verilen serumu kabul etmediği ve hapishaneye geri gönderildiği öğrenildi.

28 MART:

● Devrimci Yol mahkemesi sırasında tutukluların sağlık durumlarının çok kötü olduğu gözlemlendi. Tutuklulardan ölüm orucunda olan Bülent Forta bayılarak, ambulansla hastaneye kaldırıldı. Mahkeme ise, gerekçe açıklanmadan, saat 13.00'te bitirildi.

● Mahkemeden çıkan 50 civarında tutuklu anası aynı gün TBMM önüne giderek oturma eylemi yaptılar. Çevrelerini kordona alan polisler kendilerini buradan uzaklaştırmak istediler ama anaların direnişi ile karşılaştılar. Daha sonra ANAP Genel Merkezine giden analar, Genel Başkan Yardımcısı Halil Şıvgın ile görüştüler. Halil Şıvgın'ın "aranızda üç kişilik bir heyet seçin. Sizi yarın Başbakanla görüştüreceğim" deme-

Mamak'ta direnenler yalnız değiller...

Cezaevlerinde devrimciler, Cunta'nın kendilerini kişiliksiz, ruhsuz insanlar haline sokma çabasına karşı direniyorlar

Mamak askeri cezaevinde, 400' ü aşkın siyasal tutuklu açlık grevinde. Bundan önce de çeşitli açlık grevleri olmuş, tutuklular cezaevi koşullarının düzeltilmesini istemişlerdi. Fakat bugünkü açlık grevi daha öncekilerden önemli farklar taşıyor.

Cezaevlerinde süren açlık grevleri basit bir yaşantı düzenlenmesi mücadelesi değildir. İçinde yaşanan siyasal ortamla doğrudan bağları vardır ve önemli bir siyasal tavır alışı denk düşmektedir.

Türkiye "demokrasiye geçiyor (!)". Siyasal düzeyde yeni bir arena oluşturuluyor. Bu arenanın sınırları Cunta'ca çizildi. İçinde yer alabilme koşulları belli kuralara bağlandı. Bu kuralların en önemli özelliği, halk yığınlarının kendi çıkarları doğrultusunda temsil edilebilme şansının olmaması... En temel hak ve özgürlükler yok ve bu özgürlükleri elde etmek doğrultusunda en ufak bir hareketlilik gayri-meşru sayılıyor.

Her sistem, her rejim belli bir felsefeye, belli bir ideolojik tavır alışı dayanır. Bugünkü sistemin en önemli ideolojik ögesi, 12 Eylül'e bir dizi teröristin neden olduğu ve bu nedenle her türlü düzenlemenin bir daha 12 Eylül öncesine dönüşün olmaması için kaçınılmaz olduğu temel düşüncesine dayanıyor. Toplum 12 Eylül öncesine dönmek istemiyor. O halde 12 Eylül'e neden olan teröristlere hiç bir biçimde bu sistemde yer verilmemelidir. Devrimciler, ilericiler, toplumun dışında, ona yabancı karanlık amaçlı güçlerdir. 12 Eylül öncesi 5000 kişi öldürülmüştür. Bu öldürmelerin ve kardeş kavgasının sorumluları bulunmuş ve adalet önünde yargılanmaktadır. Demokrasi terörün ve saldırının olmadığı, teröristlerin olmadığı bir sistemdir ve kendisini özellikle bu zihniyetteki kişilere ve gruplara

karşı korumalıdır.

Çok kaba biçimde bu şekliyle özetlenebilecek bu anlayış bazan "suç işleyen genç teröristlerin topluma kazandırılması" çabası ile oldukça "insani" biçimlere de bürünebiliyor. Amerika'dan getirilen özel psikologlar, doktorlar "teröristler" üzerinde çeşitli deneyler yapıyor, raporlar yayınlıyorlar. Bu nedenle yeni tip cezaevleri oluşturuluyor ve askeri cezaevlerinde özel eğitim programları uygulanıyor.

DEMOKRASİ, TERÖR VE MEŞRULUK

Türkiye toplumu bir demokrasi kavgası veriyor. Yıllardır değişmeyen temel problemi bu. Kendi geleceği hakkında kendisi karar vermek istiyor. Geleceğinin hiçbir egemen sınıf, hiçbir zümrece belirlenmesini istemiyor. Bu güçlü demokrasi istemi tarihte oldukça zorlu engellerden geçti, bugün de geçiyor. Devrimci hareketler halk yığınlarının bu özlemlerinin doğrudan ürünü olarak ortaya çıktılar. Emekçi halk yığınlarının çeşitli hakları doğrultusunda yürüttüğü mücadelede ve bu mücadelenin örgütlenmesinde meşru birer güç oldular. Halklarımızın çeşitli meskeli siyasi örgütlenmeleri aracılığı ile kendi özgürlükleri doğrultusunda yaptığı her atak baskı ve terörle karşılaştı. Kendi geleceğini kendisinin belirlemesi için geliştirdiği örgütlenmeler bugün saldırılara uğradı. Karadeniz kıyısında Fatsa bu anlayışın (sınırlı da olsa) hayata geçtiği bir yer olduğu için boğuldu. 1975-80 dönemi; demokrasi ve güzel bir gelecek isteyen emekçi yığınların bu doğrultudaki mücadelesi ile bunu yoketmek isteyen egemen sınıfların resmi-sivil faşist güçlerle düzenlediği saldırılar tarihidir.

Türkiye, onu zorla zincire bağlayan, ona hiçbir özgürlüğü ta-

nımayan bu bir avuç zorbadan kurtulmadıkça "terör"den kurtulamaz. Çünkü bugün iktidarda terörle ayakta duran, halkın eğilim ve istemlerine kapalı, meşru olmayan ve sürekli terör üreten bir ekip vardır.

12 Eylül öncesi, faşist saldırılara karşı direnme ve halk yığınları için demokrasi kavgası bugün mahkemelerde de sürüyor. Bir başka biçimde, aynı kavga sürdürülüyor. Devrimciler, halk mücadelesinin, halk eylemliliğinin meşru ve haklı olduğunu, bu mücadelenin bir tarihi olduğunu anlatmaya çalışıyorlar. Amaçlanan hedefle, bu amaca varmak için seçilen araçlar arasında doğal bir uyumun olduğunu, devrimcilerin "terörist" olmadığını, halkın "terörist" olmadığını, olamayacağına ispat ediyorlar.

Meşruluk ve haklılık halkın mücadelesinde vardır. Türkiye'de emekçi yığınları onyıllardır çok doğal, haklı, meşru bir mücadele vermektedirler. Onun bu doğal taleplerini ve bu doğrultuda örgütlenmesini engelleyen hiç bir güç kendisini meşru olarak topluma sunamaz. Dolayısıyla halkı, onun temel taleplerini bu doğrultudaki örgütlenmelerini yok sayan bir sistemin meşruluğundan söz edilemez.

Türkiye demokrasiye geçmiyor. Demokratikleşme özlemi içinde olan halk yığınları ile onun bu eğilimini boğmak isteyenler arasında ciddi bir hesaplaşma vardır. Cunta ve yandaşları, toplumun, emekçi halk yığınlarının güçlü demokrasi özlemini hiçe sayarak, ona zorla bir sistem dayattılar. A'sından Z'sine kadar herşeyi yeniden örgütlemek istediler. Ama 6 Kasım seçimleri ile dayattıkları sistemin ve partilerin tutmayacağı açığa çıktı.

Cezaevlerinde devrimciler, Cunta'nın kendilerini kişiliksiz, ruhsuz insanlar haline sokma çaba-

sına karşı direniyorlar. Cunta burada da herhangi bir başarı elde edemedi. Bu nedenle devrimcileri cezaevlerinde yoketmek, öldürmek istiyor. Bugün cezaevlerindeki direnme, bütün bir toplumun kendi geleceğini belirleme ve insanca yaşama arzusunun en gelişmiş ifadesidir.

6 Kasım ve 25 Mart seçimleriyle içine girilen siyasallaşma sürecinde, halkın meşru mücadelesi ve örgütlenmelerinin olmadığı, devrimcilerin hesap edilmediği hiç bir sistemin tutmayacağı iyice anlaşılıyor. Cezaevlerindeki açlık grevleri bu anlamda bir varolma kavgasıdır ve anaların mücadelesi ile bir uyum halindedir.

Mahkum aileleri, Cunta ve yandaşlarının, bir sistem oluşturmak için geliştirdikleri ideolojik yapıyı parçalıyor. Nasıl ki 12 Eylül öncesi halkın mücadelesi meşru ve kaçınılmaz idiye, bugün anaların mücadelesi de öyledir. Ama Cunta analara saldıramıyor. Akıllarının alamayacağı, kabul edemeyecekleri ve kaldıramayacakları bilinen radikal eylemler yapmalarına rağmen, analara ses çıkartamıyorlar.

Cezaevlerinde devrimciler, dışarda analar Cuntanın dayattığı sisteme karşı doğru alternatifin ve seçeneğin nerelerde gelişeceğini de gösteriyor. Halkın kendi eylemliliği bugün anaların, yarı işçilerin, gençlerin mücadeleleri

gelecek bir toplumun güçlü dinamiklerini oluşturacaktır. Halkın demokrasi ve özgürlük eğilimlerine sahip çıkmak isteyen, kendilerini topluma bir güç, bir seçenek olarak sunmak isteyen burjuva güçlerin dışında; halk yığınları kendi seçeneğini kendi güçlü kolları ile yaratacaktır.

Cezaevlerinde devrimciler, dışarda analar bu seçeneğin gayrimeşru diye damgalanarak boğulamayacağını ispat ediyorlar. Güzel bir geleceğin hangi acılı ve sancılı bir kavganın sonunda elde edileceğini gösteriyorlar.

YURTDIŞINDA BİZLERE DÜŞEN GÖREVLER

"Türkiye'de demokrasi düşmanı teröristler var ve bunlar cezaevlerindedir." Batıda en çok duyulanlar bunlar. İnsan hakları konusunda yapılan her çalışmada karşılaşılan soru aynıdır: "Bu mahkumların niteliği ne?" Batıda, Türkiye'deki siyasi tutuklular iki kategoriye ayrılmıştır: "Sendikacı, yazar, öğretmen, meslek kuruluşları mensubu" gibi "demokrat" ve "demokrasiden yana olanlar" (ki bunlar savunulabilir) ve teröre bulaşmış, cinayet işlemiş terör örgütleri ve teröristler. Bunlar demokrasi düşmanıdır ve bunlarla dayanışmada da çok fazla bir

anlam yoktur. Uluslararası Af Örgütü bu temel ayırımı göre çalır. Ve adam öldüren, siyasi tutuklu sayılmaz

Bugün bir bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin verildiği ülkemizde, yukardaki ayırımın yanlış ve asılsız olduğunu anlatmak bizlerin temel görevi olmalıdır. Dayanışma hareketi, bir halkla ve onun mücadelesi ile dayanışmadır. Türkiye'de halk yığınları ve devrimciler demokrasi davası vermektedirler. Kendi geleceklerini tayin etme şansı ve hakkını kendilerine tanımayan bir azınlığa karşı meşru bir savunma konumundadırlar. Bu mücadelede saldırıya uğrayan, hakları gasp edilen, emekçi halk yığınlarıdır. Bir halkın mücadelesi, kendisini savunması, teröristlikle damgalanamaz.

Yurtdışında dayanışma hareketi bir halkla, onun demokrasi kavgası ile dayanışma olarak kavranmalı ve kavratılmalıdır. Türkiye'de kendi geleceği için mücadele eden (bu mücadelenin zeminini ve araçlarını kendileri seçmeyen, seçemeyenler) halk yığınları, devrimciler ve buna karşı sürekli saldırıda bulunan zorbalar vardır. Halk yığınlarını, onların meşru mücadelelerini "terörist ve terörist olmayan" ayırımına tabi tutmak, Türkiye'nin geleceğini karanlığa boğan, topluma yaşantıyı zindan edenleri tanıtmak veya onları saklamaktır.

Cezaevlerinde devrimcilerin onurlu direnişi bizlerin buradaki mücadelesinin önemli bir parçasıdır.

İçinde yaşadığımız toplumda sürekli dışlandığımız, köşeye itildiğimiz koşullardaki haklarımız doğrultusunda yürüttüğümüz mücadele ne kadar meşru ve doğru ise, Türkiye halklarının mücadelesi de doğru ve meşrudur. Bunlar bir bütünlük arzeder. Dayanışma hareketini bu çerçevede geliştirmek, onu Türkiye'de acı çeken "zavallı insanlara" yardım düzeyinden çıkartmak, buradaki mücadelemizin doğal bir parçası haline getirmek gerekmektedir.

Mamak dört duvar mı? O duvarlar yıkılmaz mı?

si üzerine, aralarında üç kişilik bir temsilci heyet seçerek dağıldılar.

29 MART:

- Ölüm orucuna yatanların sayısı 140'a yükseldi. Hapishane yöneticileri "tutuklular açlık grevini bitirsinler, sonra konuşmaya başlasın" dediler.
- Hastaneye kaldırılanların sayısı 70'e çıktı.

30 MART:

- Melih Pekdemir mahkemede "cezaevi yönetimi bizimle görüşüp, taleplerimizi kabul etmek istemiyor. Anlaşılan Diyarbakır'daki gibi 5-10 kişi öldükten sonra taleplerimizle ilgilenecekler. O nedenle, koşullar düzelmezse onurumuzla öleceğiz" dedi.
- Aynı gün Erdoğan Saldamlı hastaneden "serum alıp almaması gerektiğini" sordu. Arkadaşları, D.Yol mahkemeleri sırasında hastaneye gönderdikleri habere "ölümcül bir noktada da olsa, devam. Başka çare yok" dediler.

31 MART:

- Açlık grevinin 38. günü. Tutuklular direnişe devam ediyor ve kararlı görünüyorlar.
- Turgut Özal, seçim sonrası yaptığı ilk basın toplantısında "bir komisyon kurulduğunu ve araştırma yapılacağını" söylüyor. Kendisine açlık grevinin 38. gününün dolduğu belirtilip, geç kalıp kalınmayacağı sorulduğunda ise, "geç kalınmaz, çünkü içinde yiyecek stoku yaptıklarını öğrendik" diyor!!

1 NİSAN:

- Açlık grevi ve giderek artan bir katılımla ölüm orucu sürüyor.

MAMAK'TAKİ AÇLIK GREVİNE İLİŞKİN SON 15 GÜNDE YAPILANLAR

* Mamak'ta açlık grevine başlanıldığının öğrenilmesinden hemen sonra D.İşçi olarak başta F.Almanya olmak üzere tüm Avrupa ülkelerinde yoğun bir faaliyetliliğe girildi. Türkiye'ye heyet göndererek, Avrupa kamuoyunu hapishaneler konusunda bilgilendirmek ve bulunduğumuz ülke hükümetleri, Avrupa Parlamentosu, sendikalar ve diğer demokratik kuruluşlar aracılığıyla Türkiye üzerinde belli bir baskıyı gündeme getirmek için çok yönlü bir çalışma yürütüldü.

15 Mart 1984 tarihinden sonra bu konuda yapılanları şöyle özetlemek mümkün:

● Mamak'ta açlık grevinin başlamasıyla beraber, Grüne'lerle yapılan görüşmeler sonucu, Türkiye'ye 7 kişilik bir heyetin gitmesi ve Ankara/Kızılay meydanında gösteri yapması kararlaştırıldı. 7 Grüne'ci 23 Mart tarihinde Ankara'da halkın ve basının ilgiyle izlediği eylemi gerçekleştirdiler. Eylem sonrası 10 gazeteci ile beraber gözaltına alınan Grüne'ler aynı gün bir Alman gazeteci ile beraber sınır dışı edildiler ve uçakla Frankfurt'a gönderildiler. Avrupa tv ve basını olaya geniş yer ayırdı.

Frankfurt havaalanında 150 kişilik bir grup tarafından karşılanan Grüne'ler, havaalanında tv ve basına olaya ilişkin çeşitli açıklamalar yaptılar.

● Bu olayla beraber, Mamak ve Diyarbakır cezaevlerindeki direnişler Alman televizyonlarında gündeme geldi. Heute Journal, Monitor, Auslandsjournal, Tagesthemen programlarında hapishanelere ve açlık grevlerine ilişkin yayınlar yapıldı.

● 26 Mart'ta Fransa'dan bir heyet Mamak'taki gelişmelerle ilgili olarak Ankara'ya gitti. Orada kaldığı üç gün içinde hiç bir resmi makam ve yetkili kendileriyle görüşmedi (görüştürülmesi). Paris'e dönen heyet yaptığı basın toplantısında peşlerinde sürekli olarak 10'a yakın sivil polisin dolaştığını ve ikinci gün sabah saat 5'te kaldıkları otelde arama yapıldığını anlattı.

● Aynı günlerde Berlin ve Hamburg'ta basın toplantıları yapıldı

● Avusturya/Viyana'da diğer grupların da katıldığı bir haftalık bir açlık grevi yapıldı.

● Aynı şekilde Fransa/Metz ve Almanya/Trier'de açlık grevleri yapıldı.

● Yunanistan'da Türkiye basın ateşeliği önünde bir gösteri yürüyüşü düzenlendi ve bir basın toplantısı yapıldı.

● İsveç'te Mahkum Aileleri Komitesi kuruldu. Komite, çeşitli kuruluşlarla görüşmelere başladı.

● Avrupa'daki DİSK Komitesi çeşitli sendikalarla görüşmeler ve basın toplantıları yaptı.

● Ayrıca Danimarka, Hollanda, İngiltere parlamentolarında Türkiye üzerine görüşmeler ve basın toplantıları yapıldı.

● İsviçre Dışişleri Bakanı, Türkiye elçisini çağırarak, Mamak'taki gelişmeler konusunda dikkatini çekti.

● Münih Belediye Başkanlığı seçimleri için Münih'e gelen SPD Genel Başkanı W.Brandt ile görüşen arkadaşlarımız kendisine "Almanya'daki faşizm döneminde siz Almanya'dan kaçtınız ve kurtuldunuz. Bugün Türkiye'den kaçamayanlar var ve öldürülüyorlar. Bu konuda ne düşünüyorsunuz" dediler.

● Yine Braunschweig, Hamburg, Stuttgart, Frankfurt, Münih, Münster, Osnabrück, Duisburg'ta SPD ve FDP İl Merkezlerine gidilerek, yetkililerle görüşüldü ve Mamak'taki gelişmeler anlatılarak bu konuda duyarlı olmaları istendi.

● 2 Nisan'da Frankfurt'ta SPD parlamenterleri ile TÖB-DER Artvin Başkanı Enver Karagöz'ün de katıldığı bir basın toplantısı yapıldı.

● İsviçre'de Fribourg-Bern arasında 17 km.lik bir yürüyüş yapıldı.

● Ayrıca tüm bölgelerde çok sayıda bildiri dağıtıldı, stand açıldı, arabalı gösteri yürüyüşleri yapıldı.

● Hamburg'da kadınlar Türkiye Hamburg Konsolosluğunun önünde biten bir yürüyüş yaptılar.

● Geçtiğimiz hafta içinde Grüne'lerin isteği üzerine F.Alman parlamentosunda düzenlenen "Aktuelle Stunde"de Grüne'ler adına konuşan Otto Schilly, "Hapishaneler ve Mamak'taki gelişmeleri, Mamak'taki tutukluların taleplerini" anlattı ve F.Alman parlamentosundan bir heyetin derhal Türkiye'ye gitmesi gerektiğini söyledi. FDP ve hükümet adına konuşan Genscher de "öneriyi desteklediğini ve gidecek heyeti selamladığını" belirtti. Sözkonusu heyet bu hafta içinde Türkiye'ye gidecek ve görüşmeler yapacak.

NELER YAPILABİLİR?..

Gelinen noktada, ülkedeki hapishanelerde uzun erimli bir mücadelenin (hesaplaşmanın) süreceği açık olarak görünüyor. Bu anlamda yurtdışında bizlere önemli görevler düşüyor: Özellikle bulunduğumuz birimlerde yapacağımız uzun vadeli çalışmaların oldukça önemi var. İlk aklı gelenler; birimlerde mahkumlarla dayanışma ve onları koruma komitelerinin kurulması, çeşitli yabancı kuruluş ve şahısların Türkiye'deki mahkumları himaye altına almalarının sağlanması.

Bunların yanı sıra birim çalışmalarını içinde çok zengin eylem biçimleri ve çalışma programları yapılabilir. Bütün devrimci-demokratlar bu konuda üzerlerine düşeni yerine getirmelidirler.

V.i.S.d.P.: S. AKHAN, Schildergasse 101 a
5000 KÖLN 1, Tel.: (0221/240 18 20-30)